

Ἡ μουσική τῶν Ἰνδῶν

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀνακριβειῶν καὶ σφαλμάτων, τὰ ὁποῖα συνήθως παρεισφρόνουν εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῶν λαϊκῶν ἀσμάτων, χρησιμοποιεῖται ὁ φωνογράφος. Ἡ μέθοδος αὕτη υἰοθετήθη ὑπὸ τῆς Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Οὐασινγκτόνος πρὸς περισυλλογὴν τῶν Ἰνδικῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἐπετελέσθη ὑπὸ μιᾶς δεσποινίδος, ἡ ὁποία ἐξεπλήρωσε τὸν σκοπὸν τῆς μετὰ πολὺν ὀλιγότερον κόπον, παρ' ὅσον ἐξ ἀρχῆς ὑπετίθετο, διότι οἱ Ἰνδοί, εἴτε ἐξ ἀβροφροσύνης εἴτε ἐκ περιφροσύνης, ἐτραγουδῶν μετὰ πολλὴν προθυμίαν πρὸς τῆς φωτογραφικῆς χροάνης. Ἡ Ἰνδικὴ μουσικὴ δὲν εἶνε διόλου τραχεῖα καὶ μονότονος, ὥς θὰ ὑπέθετε τις. Τοῦναντίον ἀποκαλύπτει λεπτοτάτην τέχνην καὶ κάποιαν παραδόξον ἀναλογίαν μετὰ τὴν νεωτέραν μουσικὴν. Οἱ Ἰνδοὶ ρυθμοὶ εἶνε πολυσύνθετοι καὶ πλήρεις μουσικῶν ἀποχρώσεων, ὥς ἡ μουσικὴ τοῦ Σοπέν. Ἡ Ἰνδικὴ μουσικὴ δὲν κάμνει χρῆσιν τῆς κλειδῆς, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε θαυμασιωτέρα ἢ ἀκριβεία τῶν Ἰνδῶν εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἤχων, αἱ ὁποῖαι ἀσκοῦν μεγάλῃν γοητείαν ἐπὶ τῶν ἀκροατῶν. Ἐκάστη φυλὴ Ἰνδῶν ἔχει ἑκατοντάδας θρησκευτικῶν, ἡρωϊκῶν καὶ ἐρωτικῶν ἀσμάτων, τὰ ὁποῖα μεταβιβάζονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν διὰ τοῦ στόματος.

Ἡ ἡλικία τῆς λογοκρισίας

Ἡ καθιέρωσις τῆς λογοκρισίας εἶνε πολὺ παλαιά, λέγει ἡ Γαλλικὴ «Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων». Ὁ Καῖσαρ τὴν μετεχειρίσθη πρῶτος· ἀπόδειξις τοῦτου εἶνε τὸ ἐξῆς χωρίον τοῦ Γαλατικοῦ πολέμου : «Υφίσταται εἰς τὰς μύλλων καλῆς διοικήσεως ἀπολανούσας πολιτείας ἱερὸς νόμος, ὅστις ὑπαγορεύει εἰς πάντα πολίτην, ὁ ὁποῖος ἤθελε μάθει ἀπὸ τοῦς γείτονας του, εἴτε ἀπὸ διαδόσεις εἰδήσιν, ἥτις ἤθελεν ἐνδιαφεῖν τὴν πολιτείαν, νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ πάραυτα εἰς τὸν ἄρχοντα, χωρὶς νὰ τὴν ἀνακωινώσῃ εἰς οὐδένα ἄλλον. Οἱ ἄρχοντες ἐπίσης ὀφείλουν ν' ἀποκρύπτουν ἀπὸ τὰ πλήθη πᾶν ὅ,τι θεωροῦν ἐπικίνδυνον καὶ νὰ φανερώνουν μόνον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα νομίζουν χρήσιμα. Ἐν τούτοις ἡ Βουλὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συζητῇ δι' ὅλα τὰ δημόσια ζητήματα». Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων» παρατηρεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ διαμαρτύρῃται ὁ κόσμος κατὰ τῆς σημερινῆς λογοκρισίας, ἀφ' οὗ ἡ δυστυχισμένη εἶνε «τόσον γρη῏!» Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ποῖος σημερινὸς ὑπουργὸς θὰ ἴτο δυνατόν νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ καλλίτερον, ἐφ' ὅσον ὑπεστηρίχθη πρὸ 2000 ἐτῶν ;

Ὁ Γερμανικὸς τύπος

Αἱ ἐφημερίδες εἰς τὴν Γερμανίαν ἠλαττώθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Πρὸ αὐτοῦ ἐξεδίδοντο 3500 ἡμερησία φύλλα καὶ περιοδικά, ἀλλ' ἤδη ταῦτα κατῆλθον εἰς 2938. Ἐκ τούτων τὰ 1246 δὲν ἐκδίδον-

ται καθημερινῶς, 1561 εἶνε ἡμερησία, 109 ἐκδίδονται δις τῆς ἡμέρας, 8 τρις τῆς ἡμέρας καὶ ἓν τετράκις. Ἡ κυκλοφορία τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων δὲν φθάνει τὴν τῶν Παρισίων ἢ τῶν ἐφημερίδων τοῦ Μιλάνου. Ἡ μεγαλειτέρα κυκλοφορία ἐφημερίδος τοῦ Βερολίνου εἶνε 270,000 φύλλα. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς τὰς ὁποίας πρεσβεῖουν αὐταὶ διακρίνονται ὡς ἐξῆς : 275 εἶνε συντηρητικαί, 214 ἐθνικόφρονες, 400 καθολικαί, 216 ἐθνικοελευθερόφρονες, 277 προοδευτικαί, 79 σοσιαλιστικαί, 23 Πολωνικαί, 4 Λαγικαί καὶ 1450 ἀχρωμάτιστοι. Περιέργον ! Αἱ ἡμέραι τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων δίχως κόμμα !

Ἡ ἀξία τῆς γυναικὸς

Ποίαν ἐπίδρασιν θὰ ἔχῃ ὁ πόλεμος ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς γυναικὸς ; Θὰ τὴν αὔξησῃ ἢ θὰ τὴν ἐλαττώσῃ ; Δὲν πρόκειται περὶ τῆς πατριωτικῆς ἀπόψεως, διότι ἡ γυνὴ ἔδωκε δειγμάτων ἡρωϊσμοῦ καὶ ἐθελοδοσίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμπορικῆς ἀξίας τῆς γυναικὸς. Καὶ τὸ πρόβλημα εἶνε ἄξιον προσοχῆς, ἀφοῦ μετὰ τὸν πόλεμον θὰ διανοιγῶσι νέοι ὁρίζοντες δρασέως διὰ τὴν γυναικα εἰς τὴν παλαίστραν τῆς ζωῆς. Ἡ γυνὴ θὰ συναγωνισθῇ τὸν ἄνδρα εἰς ὅλα τὰ στάδια τοῦ βίου πρῶγμα τὸ ὁποῖον θ' αὔξησῃ τὴν ἀξίαν τῆς. Ἐπομένως μία κόρη κατέχουσα καλὴν θέσιν καὶ κερδίζουσα ἀρκετά, θὰ εἶνε πολύτιμον ἀπόκτημα διὰ τὸν σύζυγόν τῆς. Οὕτω, πιστεύεται ὅτι ἡ προῖξ θ' ἀντικατασταθῇ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τὴν προσωπικὴν ἐργασίαν τῆς γυναικὸς καὶ τὰ συνοικέσια θὰ συνάπτωνται ἐπὶ νέων ὁλως βάσεων.

Ἡ γλῶσσα τῆς Ἐπιστήμης

Μία Ἀμερικανικὴ ἐφημερίς τῆς Νέας Ὁρλεάνης ἀναγγέλλει ὅτι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Τουλάνης ἐγένοντο ἐφέτως παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Κυρίως ἡ διδασκαλία τῆς ἐγένε διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς, καὶ διατὶ κυρίως δι' αὐτοὺς, τὸ ἐξηγεῖ ὁ καθηγητὴς Ἑρνεστός Ρίντελ, ὁ ἀγαθὸν τὴν διδασκαλίαν, ὅστις λέγει :

«Σχεδὸν ὅλαι αἱ ἀσθένειαι καὶ ἐγχειρήσεις τὰς ὁποίας κάμνει εἰς ἱατρὸς ἔχουν ἑλληνικὰ ὀνόματα Λέξεις, ὡς ἰριδοκυστεοτομία ἢ ὑδροπερινέφρωσις δὲν προσενοῦν τὸν τρόπον εἰς τοὺς γνωρίζοντας τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἰδίως εἰς τοὺς ἱατρικοὺς συγγραφεῖς. Εἰς ἱατρὸς θέλων νὰ γίνῃ πρῶγματι ἐξ ἐπαγγέλματος τοιοῦτος καὶ ὅχι εἰς ἀπλοῦς ἐργάτης τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ὀφείλει νὰ ἔχῃ γνώσιν τῆς ἱστορίας καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐπιστήμης. Οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι οἵτινες προήγαγον τὴν ἱατρικὴν καὶ ἐκ μαγειῶν ψευτοῖατρικῶν τὴν κατέστησαν ἐπιστήμην. Ὁ πρῶτιστος καὶ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν ἦτο ὁ Ἰαποκράτης, ὁ πατὴρ τῆς Ἱατρικῆς, τοῦ ὁποίου οἱ «ἀφορισμοὶ» χρησιμοποιοῦνται καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπὸ τῶν ἀποφοιτῶν εἰς πλείστας ἐμπορικὰς σχολὰς.»